En Jury, bestaaende udelukkende af Kvinder.

Ovenstaaende Billede er den første Jurydomstol i de Foren. Stater bestaaende udelukkende af Kvinder. Juryen fungerede ved Overretten i San Diego, og den har dømt fire Mexikanere for Landevejsrøverier,

Dommeren Lewis udtalte: „*Saavidt som Retten kan se. er denne Jury lige saa tilfredsstillende som en Jury sammensat alène eller delvis af Mænd.*“

---

ne, og rystede Byens Støv af sine Fødder, for ude i et fjernt Præstekald paa Landet at »gøre sit inderste Livs Udvikling til sit egentlige Arbejde«. Og den Mand trængte mange af os til at lære at kende. Alle sammen har vi sikkert elsket og beundret den Hostrup, som skænkede os „Genboerne“ og „Eventyr paa Fodrejsen« og alle de andre glade Studenterkomedier, der blev vor Ungdoms kæreste Læsning, men de færreste af dem, som ikke tilhørte hans store Vennekreds, har sikkert forstaaet at værdsætte ham som det store Menneske, han i al sin jævne og bramfri Færd har været. Helge Hostrups Bog vil lære dem at forstaa det.

Naar de har fulgt Jens Christian Hostrup paa hans Livs Kredsløb fra København til Silkeborg og Hillerød og tilbage igen til København, fra Studenterhybelen til Præstegaardshjemmet, fra de skandinaviske Studentermøder til Vælgermøderne i Københavns 3die Kreds, da vil de erkende, at han under alle Livets Omskiftelser blev sig selv tro, at han aldrig skiftede sin Ungdoms Signaler, aldrig opgav det Arbejde, som for ham var det egentlige, at udvikle og uddybe det bedste og inderste i ham selv. Naar han tilsyneladende svigtede de Mænd, som var hans Ungdoms politiske Meningsfæller, saa var Forholdet i Virkeligheden det omvendte. Han fortsatte lige op til sit sidste Leveaar videre ad den Vej, Fyrrernes Ungdom havde afstukket sig selv, andre blev staaende, da de saa, hvor Vejen førte hen; han drog de fulde Konsekvenser af Junigrundloven af 1849, ikke blot for Mændenes men ogsaa for Kvindernes Vedkommende, andre fornægtede disse Konsekvenser. Derfor blev hans Plads blandt Provisoriernes uforsonlige Bekæmpere med Front mod sin Ungdoms Stridsfæller.

»Husk, naar Striden gaar paa Livet
Saa maa Fredens Mand gi' Møde.«

Hostrup var af Natur en Fredens Mand, men her, hvor man vilde binde Folkets Røst, gik Striden for ham paa Livet, og derfor maatte han »gi' Møde«. Han kunde som Bjørnson »ikke nøjes med at være Digter«.

Men Bogen er ikke et Mindesmærke over Hostrup alene, men ogsaa over hans Hustru.

»Jeg har faaet en Ven for Livet.
Bedre blev der ingen givet,
Hun har fyldt min Vaar med Blommer
Og bragt Solskin til min Sommer,
Var min Fælle tro i Striden,
Er min Trøst i Skumringstiden;
Alting har hun med mig delt,
Hun har gjort mit Halvliv helt.«

Skønnere Hyldest har ingen Mand bragt sin Hustru, og denne Hustru var med blandt den lille Skare af Kvinder, som rejste Kvindesagen i Danmark! e—e.